

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. De Confessore approbato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Ita Prepositus de panit. q. 7. dub. 5. num. 4. alique Passim ex Trident. sess. 14. cap. 7. modo tamen supra dicto in capite precedente: & quidem probabiliter etiam presentem Confessario approbato. Sic Castropal. tom. 1. tract. 4. de panit. p. 3. §. 5. num. 8. & 9. Delugo de panit. disput. 18. §. 1. num. 23. vocantes probabilem nostram opinionem, quavis contrariam probabiliorum & tutiorem. Quam probabilitatem sic ego breviter probabo. Non potest negari hanc sententiam esse probabilem, ut fatentur ipsi Castropal. Delugo, & sexdecim Doctores à D. I. I. citati, alique sed in iurisdictione probabili, sententia est communis, quod Ecclesia dat iurisdictionem certam: ergo prædicta iurisdictione non erit amplius probabilis, sed certa: Minorem huius argumenti probat ipsi Castropal. eodem tom. 1. disp. 2. de consensu opinionum p. 5. num. 9. afferens Suarezium, Lessium, Thomam, Sanchez, Basilium de Leon. Aegidium, Coninch. Bonac. aliosque, qui omnes affirmant operanti ex opinione probabilis, qua scilicet quis probabiliter indicat se habere iurisdictionem, statim de facto ab ipsa Ecclesia iurisdictionem certam conferri: ergo, &c.

§. I I De Confessore approbato.

Sacerdos ritè vel à suo Ordinario, seu Prelato, vel à Summo Pontifice approbatus; eos respectu quorum est approbatus: potest absolvere, tum ab omnibus casibus, tum ab omnibus excommunicationibus aliis nulli Superiori reservatis.

Ad hæc clarius explicanda, quatuor adverte.

Primo: Episcopis seu Prelatis Summo Pontifici inferiores nulli sunt casus neque excommunicationes reservate in iure: Ita Suarez de panit. disput. 29. sect. 3. num. 6. Filliuc. tract. 15. à num. 237. solum igitur solent ipsi aliqua sibi reservare: quare quilibet Confessarius consolat suæ Diocesis constitutiones, & iura, vel legitimas consuetudines. Vnum subadverte, casus hosce, quos ipsi hi reservant, vim solum habere in sua Diocesi si non in aliena. Nam propterea Diocesis, qui forte peccatum in sua Diocesi reservatum confiteatur Confessario in altera Diocesi, ubi non est reservatum, poterit absolvi à dicto Confessario: Sic Filliuc. tract. 7. à num. 285. quia supponimus isti nullam factam esse restrictionem, ut est factam restrictionem quandam pro Religiosis Societatis lesu, peccatum reservatum forte confiteantur domi iter agant, scimus. De quo Delugo de panit. disput. 15. sect. 6. §. 3. Quod si dictus Diocesis, qui reservat domicilium, seque in alienam Diocesim transfereat, multò magis in prædicto casu poterit absolvi, ut de se constat.

Secundo: Regulariter nullus est casus reservatus in iure Summo Pontifici, cui non sit annexa excommunicatione. Sic Filliuc. in Instruct. brevi cap. 2. artic. 5. Vnde colligit rectè Doctores, quod si quis non incurritur excommunicationem propter aliquam causam, v. g. propter ignorantiam, etiam si esset hæresis externa (nam propter internam quæcunque delicta, cum Ecclesia nolit indicare de internis, nulla incurritur excommunicatione) tunc illud peccatum, seu, casus non esset reservatus; sed posset à quocumque legitimo Confessario absolvi. Sic Suarez lib. 8. de matr. disput. 9. num. 20. circa medium, Castrop. tom. 1. tract. 4. disp. 4. punct. 3. initio.

Tertio: Episcopis conceditur à Tridentino, sess. 24. cap. 6. de reformat. ut possint in foro conscientie absolvere suos subditos ab omnibus casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis: idque in hæresis crimine, eisdem, non verò eorum Vicariis permittitur: id quod intellige cum Fagundez 2. Eccl. præc. cap. 8 lib. 8. num. 33. lege etiam Castrop. tom. 1. tract. 4. p. 3. §. 1. n. 18. etiam post Bullam Cæne Domini: & quando dicitur (non eorum Vicariis) intellige de Vicariis ex officio, nam posse hæresis occultæ absolutionem, vel Vicario, vel eorumque Sacerdoti specialiter, quando casus occurre-

rit, committere, non est mihi dubium. Sic Fagundez ibid. Castrop. ibid. num. 19. &c. Per occultum autem intelligitur, quando peccator non laborat publica infamia, quoad illum casum, etiam si aliquibus sit notus. Sic Filliuc. tract. 7. n. 186.

Atque ex hac tertia animadversione efficitur, ut Confessarius in his occultis non cogatur mittere Penitentem, seu confugere ad Summum Pontificem, satis enim superque erit, ad Episcopum. Est aliud remedium; id est Bulla, & privilegia Religiosorum, de quibus iam aliquid subdo.

Denique adverte, Catalogum Censurarum reservatarum haberi apud Filliucium tractat. 15. & 16. in fine.

§. III. De Confessario electo per Bullam Cruciatæ vel Jubilæum.

Per Bullam Cruciatæ conceditur accipienti, illum (nam ex Joseph. August. in notitia brevi de Bulla Cruciatæ, n. 12. non satis est propositum accipiendi, cum contra, satis sit accipere, quamvis di. ata solutione) in Regnis Hispaniæ, posse absolvi, in illo anno, quo Bullam accipit, à quolibet Confessario ritè approbato, ab omnibus casibus, & excommunicationibus Episcopo quomodocumque reservatis (præmissa debita satisfactione, ubi opus fuerit, toties quoties ab omnibus Pontificiis publicis, semel in vita, & semel in morte in illo anno: & per aliam Bullam iterum semel in vita, & semel in morte in eodem anno, sed non tertio per tertiam. Probabiliter autem satis est, ex Henrico. Coninch. Filliuc. Regin. alii que apud Dian. p. p. tract. 11. Res. 7. & post hos Valerius in Diss. vtriusque fori, v. Absolut. Diss. 1. si is electus per Bullam fuerit approbatus semel à quocumque ordinario, sive originis, sive domicilij, sive beneficii, nec iniiciendus est scrupulus P. Fagundez 2. Eccl. p. lib. 1. c. 2. num. 22. dicentis, opinionem non requirerem novam approbationem si eiusmodi electus Domicilium mutet, non esse tutam, esse enim tutam pluribus probat idem Valerius, & signatè notat num. 18. Versu & observa, sed omnino est legenda quedam seu declaratio seu limitatio, quam ego afferro in Tract. de Bulla Cruciatæ c. 12. num. 3. seq. Ita Joseph. Aug. in Notitia brevi Bulla Cruciatæ, à num. 5. Idque propter rationem quam affert Sanchez l. 4. in Decal. c. 54. num. 27. (esto sint cum Filliucior. 73. n. 287. alij contrarij) quamque approbat Bauc. in selec. q. 48. citans Bonacinam tr. 3. De Censur. d. 2. q. 1. p. 10. num. 16. & Alfonso de Leone To. de cens. recoi. 7. n. 40. Ratio autem est quia est verum hos occultos esse casus Papales, & solum ex Delegatione concessos Episcopis, & in rigore non esse casus, quos si Episcopi reservant, seu non esse casus Episcopo reservatos, ut rectè notat Suarez, de pan. d. 29. c. 3. num. 6. tamen sive ex usu, sive ex lata interpretatione, statim ac illi conceduntur Episcopis in perpetuum, conceduntur illi tamquam ordinariis, atque toties, quoties absolvi-biles per Bullam; quæ est ratio allata à prædicto Sanchez l. c. Hinc ibidem paucis sic consequenter concludit. Qui habet ab Episcopo facultatem Generalem absolviendi à Casibus & Censuris ipsi reservatis, intelligitur etiam ipsi concessus casus Abortus animati, & propter paritatem rationis, percussio levis Clerici, & ita esse usu receptum. Hæc ille: & quidem propter eandem rationem, quia nimirum hi casus concessi sunt in perpetuum Episcopis.

7. Dixi (à Pontificiis publicis) nam ab occultis (excipe semper hæresim) potest toties quoties tam lata est potestas absolviendi per Bullam omnes excommunicationes, satisfacta, si opus fuerit, parte, ut etiam possint absolvi, in foro tamen interno, excommunicati, sive generaliter pro peccatis, quæ sint commissæ post Bullam acceptam, vel etiam antea, sive nominatim denunciati. Ita Ludovicus à Cruce in expositione Bulla Cruciatæ